

Titel: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476

Citation: "Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 1. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-chptrd1e33/facsimile.pdf> (tilgået 04. april 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.

Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Beretning

om

Forhandlingerne paa Rigsdagen.

Første Bind.

Nr. 1—188.

Ajøbenhavn.

Udgitt og forlagt af Kongl. Hæftegræfver Banca Punge.

1848—49.

Af arbejde- og socialministerietes
Mønstre

Udkast

til Grundlovscomiteens Betænkning.

(Delt fra Handskrift fra Grundlovscomiteens Retningsstue.)

I Overenskommelse med Rigsforsamlingens Bestilling af D. M., harde Undersigtsrådet, der ere uvalgt til at prøve Udsættet til en Grundlov for Kongeriget Danmark og Slesvig, heredt den 9te, af ejning den første Del af sin Bestilling, omfattende Grundlovsudfaldet I—VI og VIII Afslut.

Udsættet har været fra først opfordret til at af Modtagne fremdele fra Bestillingens Betingelse, at det næppe med høje forbeholdes det, at det ifluk har antydet de Grunde, der have fremstillet dem Indställinger. At man nu geds nem andet har forstået nærmere at begrenze sin Tillæsning til de bestemmelser i Udsættet, hvori man ikke har fundet tillæsning til at foretage nogen forandring, vilde måske også under andre Omstændigheder have været naturligt, men vil i alt hold nu ikke behøve nogen særlig Rechtsägnerie.

Udsættet er betegnet som et Udsættet til en Grundlov for Kongeriget Danmark og Slesvig. Det er ingenlunde undtaget vor Grundlovsforsamling, at denne nye Benavnelse: Kongeriget „Danmark og Slesvig“ kan forstås med meget gode Grunde. Hvoraf af os have navnligt fremsatet, hvor hører dette Navn afsnit indbyr Tale om Slesvigs Incorporation i Danmark. Det ligger imidlertid i Benavnelsens Rythm, at den, som want, for Manz har noget Slesvig, og den tørde vel være dem, der i en Tid, som nævnte Slesvig forfuldt, vilde have Slesvig gamle Benavnelse som Hertugdomme. En Hertugdomm, som har desværre fornøjet sig om Benavnelsen „Danmarks Nige“, der i Overenskommelse med gammel Sprøjtning hefti vel kan valgtes for at betegne Grundlovsområdet, nemlig det øjentlige eller jævnlige Kongriget Danmark, der isalder Hertugdomme Slesvig, Jylland og Færøerne.

Sterbeden af os har ikke anset det nødvendigt, at Grundlovens Område blev indenringkkes betegnet i en ny første Paragraph. Men har troet, at Grundlovens egne Indhold og dens bestemmede mæde tilstrækligt ville vise, for hvilket Område den skulle gælde. Ved denne Betegnelse ville naturligvis de forholdsvis varer at gense tage, som med Hensyn til Slesvig ere vugne i Døren af den 2de Juli 1848, og som for Islands Bedømmende indeholdes i det følgelige Dørs af 2de Sept. 1848.

En Minister, bestyrkede af udvalg fra land, som om Grundloven betegnes hældes, som står et i Overfælten til samme, ligefrem man heller ikke kan tiltrætte Majestætsretten foranbringingsforslag i denne Hjemsende, nemmindre der, hvad man i øvrigt hørd måske tiltræde, opstiges en værdiParagraph i Grundloven, hvori det klart udtales, fra hvilke Lande de samme er gjæstende.

Udsættet angiver sig som en Grundlov for Kongeriget Danmark og Slesvig. Et Kongerige: „Danmark og Slesvig“ træffer ikke, hellerom Kongeriget Danmark, naar Slesvig nævnes i Borbundets navn, ejer ansethent Sprøjtning betegner det øjentlige Danmark i Udsættning til Hertugdomme Slesvig. Men der er da ingen Grund til, ikke også at navne Slesvig som det, det er, et Hertugdomme, under hvilken Benavnelse det forekommer i både alde og yngre Statsakter, i Kongeriget og Regjeringens Tillæsning givelse, selv de allermest af disse, hvor Hertugdommens grundlovsbestemmelser ikke må unterskrives, hvilket vedtages i en bestemt betegnelse med Kongeriget entales, jævnen i Kongens

Arbejds- og socialministeriet
Bibliotek

Svar til den Sledvigskræmte Deputation af 24de Mars s. K., i Grundloven af 4de April og Valgloven af 7 Juli s. A. Det er altså mistigt vel, at en Forhandling, der alene er funnemands for Danmark, på vegne af Grundloven, der tillige stat givet for Sledvig, og som, ifølge Schlemmeren, skal overste og delige i Forbindelse med Deputaterne også fra denne Landsdel, men ved mere end Alt siger umuligt, der hos Sledvig Invadoren kan være Mindest med de Slesvninger, som her tages, eller nære Tanke om en tilhørt Incorporation af Slesvig i Kongeriget, hvortil den i lighed brugt Utregning i Kongeriget Danmark og Slesvig, efter Minoritetens Formening, let vil kunne benyttes af det Parti i Hertugdommen, der er stærkt stemt mod Danmark. Da Kongen i Proclamationen af 2de Mars s. K. har tilhørt Sledvigs Herre, et derved Selskabsheds som Sledvigere stat, ved Siden af den fælles Forhandling, tilføres ved en egen Landdag, egen Administration og egen Domstol, et denne Landsdel selvstændige Stilling derves erhvervet i et Dømning, hvormed det ikke kommer overens, at deres algemein Utregning fra Hertugdomme uden Majoriteten understøttet. At fjern det enhedsstedet, hvorfra på den af Majoriteten foreslaaede Maade, kunne vi ikke tillige, menimod der optages en Paragraph i Grundloven, som viser, for hvilke Landsdele den er gjældende, i hvilket Falh vi intet Majoritets høje at erindre imod Majoritetens Forslag. Udgørelsen dog ikke kan udtgaars i Valgloven af nærmere Slesvig, saa at Syvergømmet om dens Utregning fra Hertugdomme anter der vil opstå, fastslært kunne vi overhovedet ikke finde det rigtigt at lade det i en sådan Utregningsform, for hvilke Del af den danske Monarchie Grundloven er gjældende, som vilde følge af, at herskende Område ikke betegnes vedligørt end ved Beslutningen "Danmarks Riges Grundloven", menend man umuligtigt undgået at nævne Slesvig i samme. Detto forekommer os ja nægtigt umuligt, som daude Kongen og Rigsdagens Medlemmer høste af længe Ged på, at de ville holde Grundloven, og det derfor der varre altså ubetydigt, for hvilke Landsdele den er gjældende.

I dette Slægtet forelæsser vi, at der, i Lighed med hvad der findes i andre Konstitutioner, som ere givne for Lande, der bestaaer af forskelligpartede dele, optages en første Paragraph i Grundloven, hvori denne Område helst angives, og i Fortidianet hermed de dele af Monarchiet nævnes, for hvilke Grundloven ikke gælder. For Slesvig og Islands Bestemmende vil derhos de formøde Forholdsdel være at tage i Overensstemmelse med Valgloven af 7 Juli s. A. og det kongelige Breve af 2de Septbr. s. K. hvilket i Fortidet har udtrædt saaledes som i Indhüllingen findes angivet. I Fortidens høvede kan det da påsænde tilhørigelighed, at Forholdsdel inddeltes ved denne Rige, for hvilket Grundloven gælder, og de med samme forbundne Herrgømmerner, Holsten og Lauenborg, forbeholdes nærmere Østrig, hvoraf de Danmark tilhørende Kolonier angaaer, anført det tilstrækkeligt, naar det i de "transitoriske Bestemmelser", som man har været igjennem at maaeste føres til Slutningen af Grundloven, udtalede, at disse Forholdsdel til Nørrelandet vil blive sættet ved faregøle Kolonialloge.

I Overensstemmelse hermed indstiller:

At der under første Stiftet optages en Paragraph af følgende Indhold:

"Det danske Rige bestaaer af Kongeriget Danmark, Hertugdommet Slesvig, Island og Bornerne, hvilke Lande, under de med henblik til Slesvig og Island tagne Forholdsdel, dannes en under nærværende Grundloven forenet udelig Stat. Forholdsdel inddeltes dette Rige og de med samme forbundne Herrgømmerner Holsten og Lauenborg forbeholdes nærmere Østrig."

Når en sådan Paragraph maatte blive optaget i Grundloven, havde vi Intet at erindre imod Majoritetens Indstilling om Østfriskens Forandring, kendt det manlig rettere hed: "Grundloven for det danske Rige", hvormed vi, hvis overhængende Indstilling ikke blidtes, forefaaer; at det, medværdier Hertugdøren i Udenfor, og Majoritetens Forandringforslag, kommer til at høde: "Grundloven for Kongeriget Danmark og Hertugdommet Slesvig."

I.

§ 1. Naar Grundloven engang for alle er betegnet som Danmarks Riges Grundlov, sed det ikke, hvorfor der fulde varer ikke vist i denne Paragraph udtrykkeligt at tilhøre i Kongeriget Danmark og Slesvig; det intihældt herfor, at døjsé Ørd udgaae.

§ 2. Uvalget har næret nogen Tænk, om det ikke vilde være rettet at indføre Hørerhæmning i denne Paragraph, indtil § 64 — Og samtidig kunne forbudttes. Imidlertid har man, i den Hørerhæmning, at der ikke vilde være nogen Meningstilighed om den Religiøsphilibeens Grundprincip, for er uvalgt i det 1te Stifnit, ikke rægt i Betræffing at dette sig om § 2. Uvalget har anset det for rigtigt, at den i Kongeloven begrundede Opfattelse af den evangeliske lutherske Kreds som Statslærlære måtte opgives i en Grundlov, som vedkastede lig Religiøsphilibeprincipet. Uvalget maaette fremdeles med Udsigt erkende, at man ikke i selve Grundloven kunne påtagge sig vedtægten af alle de kirkelige Reform-Sprægelser, som endnu i da har Gjort dele Sammenstirende. Men ligesaa lidt funde man finde det passende stedet at fortægtske den helle Sprægelser af Kirken. Det måtte altsaa udtale, at man holder sig fra Kongeriges Evnd, men den nærmere Domning måtte overlaedes Fremtidens Statsborgersamling. Man måtte have en Overgangsform, der ikke gjorde noget vedhjemme Evnd, og dog tilleden en fri Udvælgning. I det Helt taget har man desværre valgt den Tænk, der har fundet sit Udtryk i § 2, og det er kun nu mindre usædvanligere Foranmeldinger, man tilskuer sig at foretage. For det først foregaaer man, at de Øer, som den, hvori den overværende Del af Østet belægger sig, ikke findes sig, at anse dem som udgaae. Det kendes nemlig ikke uoverordnet og i sig mindre naturligt saaledes i Paragraphen selv at begrunde Paragraphens Evnd. Udsigtsfel „anse som“ giver og opstiller Ørnen til Udsigtsfel. Dernæst har man fundet, at Udsigtsfel „anse Understyrrelse“ kunde emsognes med Øret „understyrrelses“, fordi den første Domning har forekommet flere jævnrete paa Øenom af en usædvanlig Språkanalogi. Da Aalen fælt let kan hænges, hænges man nu borte resten lig et Grindringen.

Uvalget tilskuer den Bevaring, at Paragraphen ved at dejale Østellets Understyrrelse af Staten, — Bejænkes af Understyrrelsens Ør og Domning overlaedes Fremtidens Domning, — naturligvis ikke forvader, at andre af Staten understyrrelse Religiøsphilibe ligesledes understyrrelses af Staten, forsvaret Saadan maaette findes rigtigt.

§ 3. Denne Paragraph fortalte Samling har sin fulde Bevtydning efter den i Udsigtsfel gjennemførte Grundsættning, at Kongens Øre er absolut (cfr. § 25, 40, 80). De os, der erklære sig hermed, forholder sig naturligvis at gøre denne modige Mening gældende ved en følgende Paragraph, og denne Mening Antagelse i Rigsforsamlingen vilde da foretælge, at der ikke Spræghusmaaet om Dominationen værelde af denne tanke af flere Paragrapher.

I den tredie Samling: Det samme. Wag er hos de anerkendte Domstole, har man voet, at det heller måtte hedde „hos Domstolen“, fordi Øret „anerkenner“ let efter den nærmeste Domning funde fremstalte den urigtige Forudsættning, at Domhøje kunde „anordnes“ uden Domstolmæl (cfr. VI).

II.

§ 4. Indsætter, at den i Kongeloven fastsatte Krønikeje er fremsteds gældende, og tilskuer, at den fun kan forandres efter Forslag fra Kongen og med den formende Rigsdags Sammelf, hvorend endda forved i Stemmer. Men antager, at Udsigtsfel har villet indtremme en sådan Mulighed af Krønikes gennemdring til enher Tid, selv efterat §. Et. m. m. fra Kongelovens Evnd opsigende Krønikeje var antaget, og man drøfter sig ikke till at forvare en havad Bejænkes. Men her er bemerket, at Øret „Den“ i Begyndelsen af anten Samling måske strengt taget kan gæte paa „den i Kongeloven fastsatte Krønikeje.“ For at denne enher Øret forudsætter man at emduke Ørets „Den“ med „Krønikesagen“.

Det annerledes hørerig, i Undersøgning af Udsigtsfel „Den“ forevede Rigsdag, at de blande os, der vidste sig imod Tømmelserne, naturligvis forberedte sig ved et senere Mødtid at gøre deres Domstolstider gældende.